

Bogen indeholder også en analyse af de økonomiske aspekter af norsk udenrigspolitik (handelspolitik, valutapolitik, oliepolitik og havretspolitik). Endelig gennemgås Norges forhold til de forskellige regioner: Tore Linne Eriksen behandler forholdet til det sydlige Afrika, Heradstveit analyserer den norske politik i forhold til Det mellemste Østen, og Olav Stokke fremstiller samarbejdet med u-landene. Endelig har Martin Sæter og Bjørn Skogmo analyseret forholdet til EF og til FN. I analysen af FN fremhæves, at Norges støtte til FN-systemet i dag er mindre stærk end tidligere. FNs manglende effektivitet og den betydning, Norge tillægger NATO og øst-vest forholdet, har reduceret FNs rolle som hovedhjørnen i norsk politik. Men det er måske i sig selv en konsekvens af, at Norge er flyttet mere ind på det verdenspolitiske kort end tidligere.

Bogen kan absolut anbefales.

Hans-Henrik Holm

Agnete Nissborg, *Danmark mellan Norden och väst*, Acta Universitatis Upsalien-sis, Skrifter utgivna av Statsvetenskapliga föreningen i Uppsala, 101, Uppsala: Almqvist & Wiksell International, 1985, 151 s., 85,00 S.kr.

Forfatteren analyserer Danmarks stilling under to vigtige skandinaviske forhandlingsrunder, nemlig om et skandinavisk forsvarsforbund (1948-49) og om Nordekplanen (1968-70).

For så vidt angår forhandlingerne 1948-49 har forfatteren samlet et ganske specielt materiale, og hun giver på grundlag heraf en god redegørelse for forløbet. Det må fremhæves, at hun har et klart blik for den danske regerings parlamentariske situation og for betydningen af det besværlige problem om en dansk forsvarsordning. Derimod er forsøget på at vise, at Danmark spillede en større rolle under disse forhandlinger end hidtil antaget, ikke overbevisende. I øvrigt heller ikke formodningen om, at den væsentligste årsag til forhandlingernes skibbrud var, at de kom for sent (s. 58).

Om Nordek-forhandlingerne fremhæver forfatteren for det første, at der var klare økonomiske interesser for Danmark, især på landbrugsområdet (s. 119) og for det andet den parlamentariske faktor, at oppositionen (Socialdemokratiet) kunne splitte regeringskoalitionen, hvor det nordiske samarbejde havde forskellig prioritet i koalitionen (s. 104). Alt dette er ikke overraskende. Det er interessant at bemærke, at dokumenter om udenrigsministeriets forhandlinger med erhvervsorganisationerne, som er utilgængelige i Danmark, kan læses i Sveriges Industrieforbunds publikation *Information i utrikesfrågor*. Mon ikke udenrigsministeriet af og til skulle være lidt mindre restriktivt?

Bogen giver god information om de to forhandlingsrunder. Dens tese om, at Danmarks rolle i de to forhandlingsrunder var mere betydningsfuld end antaget, er derimod tvivlsom.

Niels Amstrup